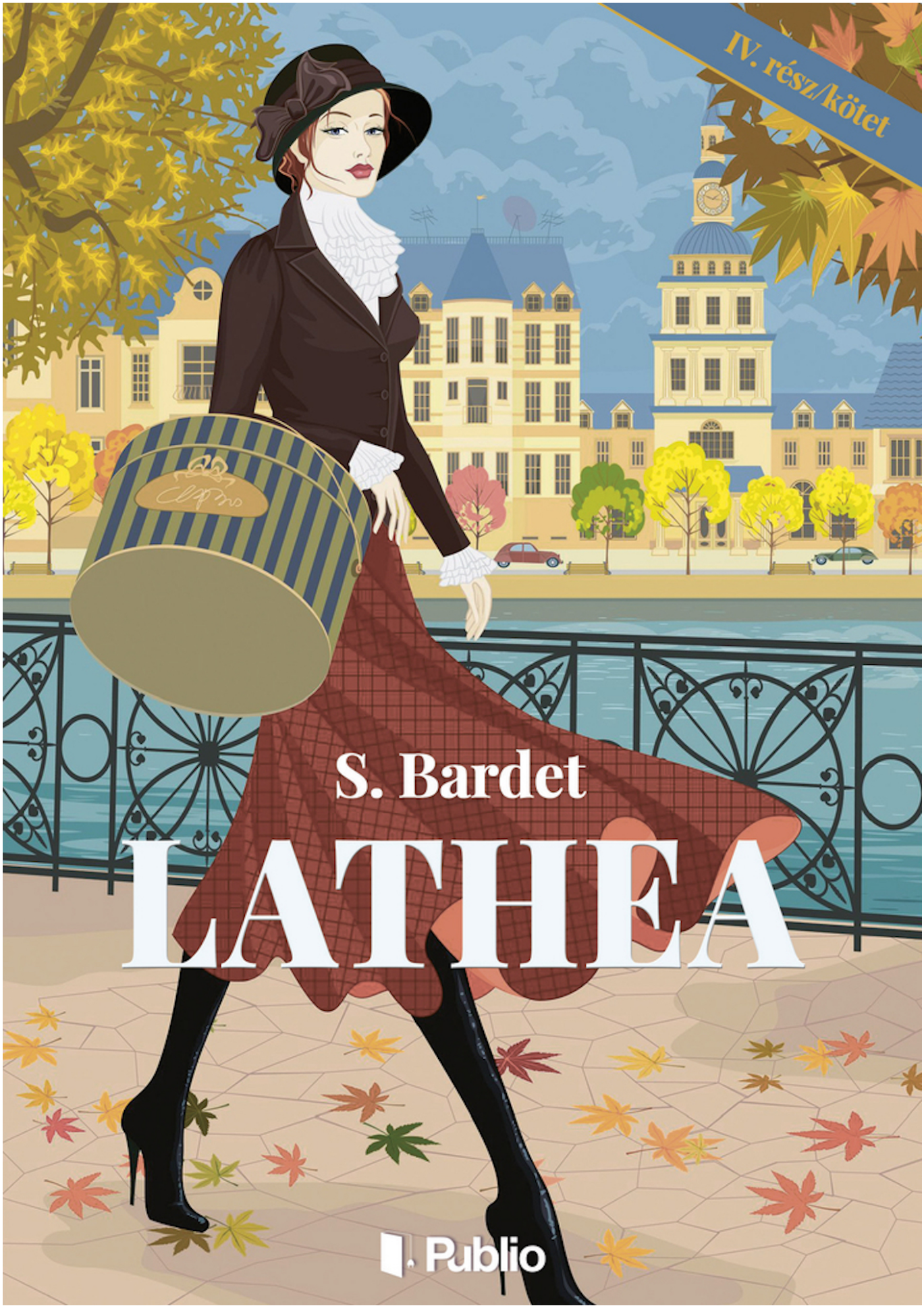
IV. rész/kötet
S. Bardet
LATHEA
Publio

Lathea

4. kötet

S. Bardet

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Ezt a regényt elhunyt nagypapám emlékének ajánlom, aki bizonyosan önmagára ismerne az általam megformált öreg piktor józan életbölcseletében, életszeretetében és odaadó ragaszkodásában azokhoz, akik a szívében lakoznak. Illetve Édesapámnak, akinek a személyében egy kritkus, de mindig odaadó olvasómat és támaszomat is elveszítettem.

1945. március – július

39.

Howard Stump felemelkedett a hívogató karosszékből és a táskája után kapott. – Tudod, Laurie, öreg barátom, örülök, hogy lassan vége ennek az öldöklésnek. Ugyan sokkal jobb világra nem számítok, de a fenébe is, kedvemre elhúzhatom a függönyt és nem kell orra buknom a sötét utcán.

Laurie a bajsza alatt dörmögött valamit, Grant viszont felállt és vállon veregette az orvost. – Teljesen igazad van, Howard. Patton a Rajna jobb partján van, ez jót jelent, nagyon jót. Egy-két hónap és Berlinbe ér.

- Nagyon bízom benne. Ó, még valami – kinyitva a tekintélyes táskát egy tablettát halászott elő. – Ez Latheáé.

Grant átvette a láthatóan rendelői használatra szánt gyógyszert. – Valami női dolog?

Az orvos kedélyesen mulatott a sokatmondó grimaszon. – Szó sincs róla! A téli megfázás lecsapódása. Két nap fekvés és el is felejtheti – újra vigyorogni kezdett. – Amúgy nem minden férjet faragtak ugyanabból a fából, Grant. Latheáé például kiválóan bírta a megpróbáltatásokat. Sőt, Mr. Carrough el van alélva attól, milyen sokoldalú segítséget kapott a boltjába.

- El kell, hogy ismerjem, valami egészen rendhagyó élmény egy arisztokratától vásárolni a tejet.

A fanyar megjegyzést követő csendet szanaszét kergette, ahogy mindhárman hahotázni kezdtek.

- Na, jó, indulok. Szevasz, Laurie. Grant.

Grant, mintha csak a ház ura lenne, kikísérte a távozót. Rozsda ott bóklászva a lába körül vidáman vakkantott egyet-kettőt, míg megtették az utat a kertkapuig meg vissza. – Mi van veled, barátom? – vakargatta meg Grant a kutya bundáját. – Miért nem szórakoztatod egy kicsit a szépasszonyt? Örülne neked – Rozsda morgolászott valamit. – Na, eridj!

Nem kellett kétszer mondania, az eb méltóságteljes szökkenésekkel sarkon fordult és eltűnt a tavaszi zöldbe öltöző bokrok között. Grant szórakozottan fordult utána, majd visszaballagott a házba. Odabent Laurie a szivarján pöfékelt, ráérősen fújva ki a füstöt, mint akinek nincs nagyobb gondja a füstkarikák gyártásánál.

- Mi lelt téged? – ejtette Grant a vállára a kezét, mielőtt elsétálva mellette visszaült cserbenhagyott helyére. – Már-már hallom, ahogy kattognak a fejedben a fogaskerekek.

- Emericón tűnődöm. A minap azt kérdezte, nem lakhatnának-e itt az esküvő után.

- És mit szól ehhez az öreg John? Végtére is csak egy lánya van.

Laurie megvonta a vállát. – Törődjön a kis feleségével a vén zsivány, ha már egyszer az ő korában újranősült.

- Akkor meg hol itt a gond?

- Nem akartam a fiatalokra kényszeríteni, hogy egy ilyen rozoga, vén csonttal kelljen a házon osztozkodniuk. Emerico viszont nem hajlandó építkezni. Végül azt hiszem, Mischa oldja meg a helyzetet, mert hamarosan visszatér Párizsba. És bár Lathea nem tudja, őt is vinné magával.

- Ejha! Ezek szerint együtt maradnak?

Laurie újfent kivette a szivart a szájából. – Ez alighanem Latheától függ, de ha jósolnom kéne, azt mondom: igen.

Gondolatban Laurie az elmúlt hónapokon merengett. Amikor azt javasolta Mischának, legyen türelmes az asszonnyal, nemigen hitte, hogy képes lesz visszafogni az indulatait. A háborúból érkezve tombolt benne az elégedetlenség, meg a düh. Hirtelen hangulatváltozásai rémisztően jelezték, micsoda érzelmek feszülnek a felszín alatt. Egykori elképesztő önuralma helyett minduntalan kitört belőle a harag, és heveskedésével az egész környezetét megijesztette. Máskor viszont annyira rezignált és közönyös maradt, mint akit a körülötte levő világ a legteljesebb mértékben hidegen hagy. Éppen ez tűnt a jelenség legmegrázóbb velejárójának, hiszen Mischát kiszámíthatatlanná tette. Egyben ez volt a legdrámaibb változás is, amit Laurie a régi ismeretséghez képest felfedezett.

A baljós kezdés dacára elismeréssel tekintett vissza az eltelt időre. A kezdeti kitörések fokozatosan elhaltak és, főleg a novemberi szomorú baleset után, Mischa érzékelhetően lehiggadt. Akármilyen furcsán hangzik, jót tett neki a kétkezi, mégis felelősséggel járó munka Mr. Carrough fűszerüzletében. Amellett, hogy elfoglalta magát valami új felfedezésével, Laurie elégtétellel látta, hogy ezzel a tapasztalattal közelebb kerül Latheához. Kezdett belelátni a lelkébe, abba az életmódba, ami korábban érthető módon idegen volt tőle. Tanulóleckének azonban, ami végeredményben csökkentette a távolságot a házaspár közt, megfelelt. És persze Mischa elég okos volt ahhoz, hogy megfogadja a tanácsot, miként nyerheti meg magának egy olyan asszony szívét és hűségét, aki szintén most akart új életet kezdeni. Új életet egy elhalt szerelmes után.

- Olyan ez, akár a háború – vallotta meg egy este Mischa a kandallónál ücsörögve. – De győzni fogok.

- Honnan ez a magabiztosság?

- Honnan? Elegendő belenéznem Thea szemébe. Megbízik bennem és már nem hozakodik elő lépten-nyomon a társadalmi különbségekkel. Észrevett engem a fellengzős rang meg sallangok mögött, ami óriási dolog. Néha egészen olyan az egész, mintha bensőséges barátság fűzne össze minket. Ő elmondja, mit gondol, én is elmondom. Egyszerű, nem?

- Bíztatóan hangzik.

Mischa elégedetten bólintott. – Mindenben a tanácsodat követtem, Okker. Thea akármennyire is szerette Rogerst, ő maga mesélte, hogy a szíve mélyén attól rettegett, hogy az a boldogság nem tarthat örökké. Józan nő és bebizonyítom neki, hogy ha nem is ugyanazzal a szerelemmel, de azért meg tudom ajándékozni valamivel, ami többet ér az kiapaszthatatlan könnyeknél.

- Úgy tűnik, a legjobb úton haladsz, Kolja.

- Kivárom, amíg eltemeti magában azt az emléket, és utána előállok a lényeggel.

A kezdeti nehézségek láttán Laurie csodálta Mischa önfegyelmét és ritkaságszámba menő türelmét. Talán nem volt neki mindig könnyű, mégis tartotta magát a tervhez, és lassacskán visszalopta a nevetést a felesége arcára. Lathea nem folytatta a munkát Mr. Carrough-nál, hiszen

időközben ő maga elfoglalta az állást. Helyette ismét zongorázott, illetve olaszul tanult. Délutánonként hosszú sétákra indultak, így számos alkalom adódott, hogy jobban megismerjék egymást. Laurie, szokása szerint távol maradva mindentől, csakis gratulálni tudott magának, amiért látatlanban is érezte, hogy ez a két ember összeillik.

- Tavasszal vagy nyáron magam is úgy terveztem, hogy Párizsba utazom – felelte Grant érdeklődésére. – Anne temetését követően jöttem el, márpedig annak megvan nyolc esztendeje.

- Irtózatosan rohan az idő.

- Úgy bizony! Ezért is nem akarom elfecsérelni. Meglátogatom a régi cimborákat, mielőtt egy reggel arra ébredek, hogy a lábamat se tudom kiemelni az ágyból, annyira megvénültem. Ez lesz a legjobb nászajándék a fiataloknak, ugyanis egyedül hagyom őket a házban.

- Min dolgozol ennyire?

Ahogy Lathea a homokba rogyott Mischa oldalán, belekíváncsiskodott a készülő rajzba. Nem volt nehéz dolga, mivel alkotója meg sem próbálta elrejteni előle. Hátát a dűne meredekebb, ezen a partszakaszon néhol sziklás falának vetette, miközben felhúzott jobb combjának nyomva a jegyzettömböt magabiztos lendülettel irányította a ceruzáját. Nem lehetett kétség afelől, hogy bír azzal a technikai tudással és gyakorlattal, amivel papírra vesse az elébük táruló üres tájat. Bár Lathea messze nem szakavatott szemének úgy tűnt, a befejezés még odébb lesz, de már sejteni vélte a lenyűgöző végeredményt.

Válasz helyett Mischa felpillantott. – Korai még felkelned. Az orvos legalább három napot javasolt.

- Unatkoztam.

- Ezt megértem – a szelíd mosoly ahogy jött, úgy el is olvadt, mialatt a rajzoló kéz továbbrepült a papír felett.

- Nem zavar, ha beszélek közben?

- Egyáltalán nem. Figyelek.

Eltelt egy rövid szünet, mire jókora kerülővel elhangzott az első kérdés. – Még nem is mesélted, mit szólt az unokatestvéred meg Fettisov, hogy élsz.

- Hiszen Galina évek óta tudta, de azért bízom benne, nincs ellenére. Különben meg kap még tőlem, amiért a kifejezett kérésemre fittyet hányva nem értesített téged. Még Fetyának se szólt.

- Jó érzés lehetett hazamenni.

- Évek óta nem jártam Párizsban. Körülbelül a bevonulásom óta, 1940. elejétől, ha jól számolom. Uram isten! Átkozottul rég volt!

- Miért nem mentél haza? Titokban sem lehetett?

Úgy látszott, Mischa eltöpreng a felvetésen, ezért némi késéssel felelt. – Nem lett volna okos dolog ekkora kockázatot vállalni. Párizsban hemzsegnek az ismerősök.

- És a háború után?

- Irány a Rue de Rennes – az örökké szorgalmas kéz ezúttal megállt a levegőben, amíg gazdája oldalra sandított. – Mi ez a faggatózás? – a szája nem, de barna szeme nevetett.

- Egyszerűen csak érdekel, milyen terveid vannak. Amíg bujkáltál, bizonyára sokat foglalkoztatott, mihez kezdesz, nem? – Mischa arcán széles mosoly született. – Valami mulatságosat mondtam?

- Semmit, Thea, semmit. Az az igazság, hogy a kérdésedre egyelőre nincs mit mondanom. Néhány elkerülhetetlen formalitás rendezésén túl nem szövögettem nagy terveket.

Lathea némán leste a feltámadt ceruza fürge satírozását. Hallgatagon, holott kérdések kavalkádja zakatolt a fejében. Pusztán csak képtelen volt eldönteni, miként rukkoljon elő velük. Mintha vívódása nyílt titok lenne, a férfi kedvesen megszólalt mellette: – Úgyse hiszem el, hogy egyedül az unalom űzött ide – a fejük felett két sirály suhant el rikoltozva.

- Valóban nem.

- Hát, miért nem árulod el?

- Mischa, el akarsz…. úgy értem, el akarsz válni, mielőtt hazamész?

A kérdés tehát elhangzott, Lathea pedig kellően ostobának érezte magát ettől a bátor őszinteségtől. Még akkor is, ha a bizonytalanságot többé már nem bírta elviselni. Tudnia kellett, mire számítson, és ha egyszer hiába várta, hogy a másik tiszta vizet önt a pohárba, neki kellett megtennie az első lépést.

- Elválni? – kapta fel a fejét Mischa. – Neked ilyen sürgős, hogy szabad legyél?

A feltételezés éppen fordítottan hangzott, mint ő elképzelte. – Inkább arra gyanakodtam, hogy neked az – a kérdő pillantást, amit kapott, nem kísérték se szavak, se gesztusok. – Amikor kiderült, hogy Tivytől állapotos vagyok, rettenetesen csalódottnak látszottál.

- Csalódott is voltam, ám mivel ő meghalt, az ügynek számomra nem maradt jelentősége.

- Ezzel…?

Mischa megforgatta a ceruzát két ujja között. – Thea, én úgy szerettem volna azt a kicsit, akár a sajátomat, és nem jelentett volna gondot, mert mégsem az. Sokkal inkább te érezted volna a helyzetet terhesnek, ha minden alkalommal az apját idézi benned – rövid tétovázás után ismét a rajz fölé hajolt, úgy kérdezte: – Te tényleg azt feltételezted, hogy emiatt elválok tőled?

- Hiszen megcsaltalak egy másik férfival. A kisbabákat nem a gólya hozza.

- Tisztában vagyok vele, ma femme. Ám két nyomós oka is van, amiért semmit nem vethetek a szemedre: egy, számodra évek óta halott voltam, amikor találkoztál az amerikaival, kettő: azt a fickót valóban szeretted, míg a mi házasságunk egy célszerű megoldás volt. Tökéletesen megértem, ha szükséged volt valakire, nincs ebben semmi megbocsáthatatlan – apró mosoly. – Legalábbis az én francia felfogásom szerint.

Lathea zavartan nyelt egyet. – Más szóval, te is….?

Egy hosszú percre Mischa mélyen a szemébe nézett, azután nemlegesen ingatta a fejét. – Tudd be a lehetőség hiányának.

- A lehetőség? – hökkent meg Lathea, hiszen a férfi maga mesélte, hogy éveket töltött egy nyilvánosházban bujkálva. Mischa derűsen hahotázott zavarodott grimaszán.

- Az, amire te gondolsz, az én szememben nem számít lehetőségnek – ezzel ismét a rajzba mélyedt.

Amíg az alkotásán munkálkodott, Lathea tekintete a horizont felé kalandozott. A víz túloldalán a hamarosan egészében felszabaduló Franciaország lábadozott abból a lidércnyomásból, ami évekig fojtogatta, megtaposta, végül erkölcsileg és anyagilag is kifosztotta. Márpedig hiába ült mellette Mischa halálos nyugalommal, mint aki többé ki se akarja tenni a lábát Marazionból, Párizs mágnesként vonzotta. Hazavágyott és ehhez nyilván hozzátartozott, hogy ott folytassa az életét, ahol a háború miatt félbehagyta. A harcnak heteken, legrosszabb esetben hónapokon belül vége és ő szabad emberként térhet vissza oda, ahova tartozik.

- Szerinted ilyen egy normális házasság? – csúszott ki a száján, mielőtt észbe kaphatott volna. Csapongó gondolatai közül talán ez volt a legostobább, amit ráadásul önmaga is megválaszolhatott volna.

Mischa halkan felnevetett. – Aligha – a grafit zenét sercegett a papír rostjain.

- Hiszen mi csak… – Lathea képtelen volt kimondani, ami ott ült a nyelve hegyén, így Mischa fejezte be helyette a mondatot, mialatt a művére álmodott egy káprázatos vitorlást.

- Mi csak a vágyainkat osztottuk meg, nem igaz? Az legalább nem jár csalódással, legalábbis veled soha, mon amour.

Lathea belepirult a bókba. Félrefordította a fejét, hogy elrejtse a pírt, noha ez felesleges elővigyázatosságnak bizonyult, mert a férfi fel se nézett. Inkább nyúlfarknyi hallgatást követően elmerengve megkockáztatta: – Azért egy jó házassághoz bizonyára jóval több szükséges a hálószobai örömöknél.

- Laurie egyszer említette, hogy jártál már jegyben.

- Vigyázz hova lépsz, chérie – sóhajtotta Mischa bánatos felhanggal.

- A titkaidba gázoltam?

- Hmm, így is fogalmazhatsz, ha akarod. Egyet azért elárulhatok, soha nem bántam meg, amiért visszaléptem.

Lathea a férfira szegezett tekintettel, összegyűjtve minden bátorságát előrukkolt az egyetlen igazán fontos kérdéssel. – Tulajdonképpen miért vettél feleségül?

- Ezt most jut eszedbe megkérdezni?

- Talán késő?

- Neeem – mosolygott Mischa meghökkenve. – Csak célszerűbb lett volna hamarabb megtenned.

- Akkor nem voltál túlzottan őszinte és örökösen azt hangoztattad, nekem miért jó ez így.

- Elismerem.

- De neked mi volt a jó benne? Semmi előnyöd nem származott belőle, mégis elvettél. Miért?

- Pedig grófok semmit nem tesznek érdek nélkül, ugye?

- Sajnálom, ha megbántalak ezzel, ez mégis így van.

Mischa legyintett. – Emiatt ne aggódj, bár ha végiggondolod a dolgot, szerintem magadtól is megleled a választ.

- Amikor megismerkedtünk, nem volt se előkelő családfám, se vagyonom…

- Ahogy most sincs.

- Ráadásul a saját apámat is megöltem.

- Önvédelem volt.

Lathea megvonta a vállát. – Ettől még nem kisebb a bűn. Sejtelmem sincs, mi késztetett ekkora nagylelkűségre.

- Nagylelkűség? Szó sincs ilyesmiről. Különben is, túl sok nő szorulna nagylelkű segítségre.

- Akkor?

Mischa ez alkalommal letette a ceruzáját és egyenesen Lathea szemébe nézett. Zavarba ejtően sokáig hallgatott, meg sem mozdult, mintha szavakat keresne a mondandójához. A várakozás mindenesetre elbizonytalanította őt, aki arra is felkészült, vagy hazugságokat hall majd, vagy egyszerűen elsikkad a válasz. Ezzel szemben, amikor Mischa végre megszólalt, azt mondta: – Az apám szerelmi házasságot kívánt nekem és… azt is kötöttem.

A kijelentés megrekedt köztük. Farkasszemet nézve hallgattak, Lathea annyira megrendült, levegőt is elfelejtett venni. Körülöttük mintha megállt volna az idő, a nyári szellő fuvallataitól halkan suttogott a dűnék dús füve, a fejük felett sirályok rikoltoztak, amúgy minden cinkosan néma maradt. Ám hiába fürkészte az ismerős arcot, rendíthetetlen komolysággal nézett vissza rá.

- Valójában lennének terveim, éppen csak attól függenek, mi lesz ennek a házasságnak a jövője. Figyelsz rám, Thea? – Lathea kábán bólintott. – Miért vagy úgy meglepve? Szerény számításaim szerint legfeljebb a harmadik lehetek, akiket elvarázsoltál.

- Nem is tudom, mit mondjak.

- Ugyan, nem várom tőled, hogy azt hazudd, te is szeretsz engem.

- Az életem része vagy és Doverban közel álltam hozzá, hogy…

Mischát láthatóan nem zavarta semmi, így ezt a mondatot is könnyedén befejezte. – …megváltozzanak az érzéseid? Ez legalább reménykeltően hangzik. Ha nem lenne teljesen biztos, hogy a barátod meghalt, más lenne a helyzet. Így viszont nem akarok elválni. Adj magadnak egy kis időt, amíg megemészted azt, ami történt.…Erwin Cowannel, az amerikaival és nem említve az én feltámadásomat.

- Ez rossz vicc volt.

Mischa belecsókolt a tenyerébe. – Bocsáss meg. Röviden szólva azt szeretném, ha kaphatnék egy lehetőséget a bizonyításra. Talán valódi házasság is kikerekedhet ebből a bohózatból. Legalább tegyünk egy kísérletet, ha pedig nem megy, akármikor elválhatunk. Mit gondolsz?

- Nem is tudom.

- Tisztában vagyok vele, hogy nem fogod Tivy Rogerst egyhamar elfelejteni, emiatt ne aggódj, kérlek.

- Többet érdemelnél.

- Te is, ma belle, csakhogy akit szerettél, meghalt. Nézd, hamarosan visszamegyek Párizsba. Boldoggá tenne, ha velem tartasz, bár ha később csatlakozol hozzám, azt is elfogadom. Nem leszek álszent, a lelkemet eladnám az ördögnek, hogy viszonozd az érzéseimet. Addig viszont legalább szeretnék veled lenni. Éjjel ugyanúgy, mint nappal – Mischa közelebb vonta magához és élve az alkalommal élvezettel megcsókolta. Hosszú, perzselően érzéki csók volt, ígéret, csábítás, múlt és jövő.

- Nem akarlak becsapni – mentegetőzött Lathea végigsimítva a csókra felkínált szájon.

- Nem csapsz be, mivel ismerem az érzéseidet.

- És ha nem illek a világodba?

- Illesz a szívembe meg a karomba. Semmi más nem érdekel. Nem akarok egyedül élni, nélküled, folyton azon merengve, milyen lenne együtt. Betöltöttem a negyvenhármat és még soha nem voltam boldog, soha ebben a nyomorult életben.

Latheát elgyengítette ez az egyszerű nyíltság. Ha nem is merte néven nevezni az érzéseit, gyanította, hogy amit érez, közel jár a szerelemhez. Ha nem így lenne, nem siratta volna meg Mischát, nem lelkesítené, hogy láthatja, nem örülne a csókjainak. És főleg nem érezné elviselhetetlennek, hogy esetleg más nőt szeressen. Ezért valahogy nem kételkedett a férfi vallomásának igazában, inkább az ejtette zavarba, hogyan szerethet két embert egyszerre. Tivy emléke még túl eleven volt, ennek dacára Mischa ellenállhatatlanul vonzotta.

- Eljössz velem Párizsba, grófné? – kockáztatta meg a kérdést a férfi és várakozóan ránézett csodálatos szemével.

- Egy szót sem tudok franciául.

- Nélkülem úgyse tehetsz egyetlen lépést sem. Majd tolmácsolok neked.

Lathea elmerengve azt mondta: – Amikor azt hittük, megöltek a németek, akkor döbbentem rá, milyen keveset tudok rólad.

- Mindent elmesélek, amire csak kíváncsi vagy, ha velem tartasz – a habozást látva Mischa annyival kiegészítette: – Legalább egy kis időre.

Felelet helyett Lathea átfonta felhúzott térdeit a karjaival és elnézett a kék víz felett. – Ez az egész, mintha nem is velem történne… Félek.

- Valld be, hogy ugyanúgy boldogságra vágysz, ahogy én. Bár abban is biztos vagyok, hogy nem velem képzelted el, de van ilyen, sajnos az embernek át kell küzdenie magát a kudarcokon.

Lathea továbbra is a távolba meredve, megbotló hangon szólalt meg. – Voltál már valaha szerelmes? Úgy istenigazából – inkább csak önmaga igazolására megrázta a fejét. – Én az első este beleszerettem Tivybe, amikor piknikezni vitt a Regent’s Parkba. A tó túloldalán előkelő társaság

mulatott, a nők csillogó-villogó toalettekben, a férfiak frakkban, mi meg… – felnevetett az emléken, hogy a megindultság könnyei azonnal elöntötték a szemét. – Képzeld csak el… mezítláb táncoltunk a gyepen. Ó, álomba illő volt és én tudtam, hogy Tivyt életem végéig szeretni tudnám.

- És mi történt?

A keserű fintort nem lehetett könnyedén venni. – Soha többé nem keresett, mígnem egyszer felbukkant, hogy bejelentse, Amerikába költözik és ott vállal orvosi állást. Ostobaság, de mintha elrabolták volna tőlem, amit még meg sem kaptam.

- A karrier lehetősége többet nyomott a latban?

- Nem egészen.

- Hanem?

- Betty elmondta neki, hogy Erwinnel járok. Nyilván olyan képet festett, amitől Tivy úgy döntött, nem keres többé.

Mischa nem tudta, mit mondjon, egyszerűen csak végigsimított Lathea hátán. – Sajnálom.

Ismét hallgattak egy darabig. Mischa már nem rajzolt. Borús tekintettel elnézett a part hosszan kanyargó homoksávja felett, mialatt lábait kinyújtva lustán sütkérezett. Valahogy sokatmondónak találta a csendet. Azon töprengett, ezt a ki nem kényszerített vallomást beleegyezésként, avagy visszautasításként kell-e értelmeznie. Lathea vele akar-e élni vagy külön? Direkt módon mégsem merte még egyszer megkérdezni, és főleg nem bírta volna elviselni a kiábrándító nemet.

- Még nem válaszoltál – szólalt meg végül az asszony a válla felett hátrapillantva.

- Hm?

- Voltál már szerelmes?

- Egyszer.

- Az eljegyzés?

Mischa bólintott. – Igen, Chantalba.

- Van ennek a vágásnak köze hozzá?

A feltételezés, illetve amit sugallt, mulattatta Mischát. – Amennyiben Don Juannak képzelsz, óriási tévedésben vagy.

- Ez esetben mesélj valamit, a pikáns részletek is érdekelnek.

Lathea ugratása és a szemében táncoló vidám fény megtörte a melankolikus hangulatot. Mischa már-már kezdte élvezni a helyzetet, talán elsősorban azért, mert az asszony nagyon ritkán viselkedett ennyire fesztelen kacérsággal. – A te angol neveltetésedhez igazítom a történetemet, rendben?

- Tegyél próbára.

- Mindenekelőtt nem vagyok a testi szerelem rabja, ilyen fordulatot hiába is vársz. A vágást sem

féltékeny férjek okozták – vigyorgott Mischa a feléje küldött grimaszon. – Régen se voltam kalandor, bár legtöbbször a lányokkal volt a gond.

- Ezt hogy érted?

- Az apám régi vágású úriember volt, akit merev etikett szerint neveltek, tele volt meggyőződésekkel arról, mit jelent férfinak lenni és mit nőnek. Márpedig én ugyanezt a nevelést kaptam tőle, jóllehet Párizs szabadosságának, a francia temperamentumnak, meg egy szabadabb világnak köszönhetően messze nem gondolkozom ugyanazokban a sémákban, mint ő. Ettől azonban még elborzaszt, amikor nők felajánlkoznak nekem. Mellesleg nem kellemes érzés, ha az ajánlat mögött nem személyes vonzerő áll, hanem az előkelő név meg egy degeszre tömött pénztárca. Ezért jobban szerettem a montparnasse-i lányokat, őket a vérmérséklet hajtotta alantas számítás helyett.

- Jól hangzik.

Mischa vidáman vigyorgott. – Jó is volt. Élvezetekben bővelkedő. Párizs más, mint London, más az erkölcs és az életfilozófia. Nehéz ezt elmagyarázni. A lényeg az, hogy a lehetőség mindenki számára adott, hogy egy feslettebb, vagy egy erkölcsösebb életvitelt válasszon. Ám ha az első felé húz a szíve, akkor sem közösítik ki.

- Chantal mit szólt ehhez?

- Semmit. Ha tudta vagy sejtette, akkor se került szóba soha. Tökéletesen komolyan vettem az udvarlást, ahogy illik. Persze volt csókolózás, ez meg az, de a végső elkötelezettségekkel várni akartunk az esküvőig. Azt gondoltam, megnősülök és életem hátralevő részét szerelemben úszva töltöm. Chantal igencsak forróvérű alkat, szórakoztató és minden őrültségre kapható.

Lathea várakozóan nézett rá, lábait maga alá húzta, ujjai között átpergette az aranyló homokot. Mischa ebben a békés pillanatban határozta el, hogy maradéktalanul őszinte lesz hozzá. Akár elhagyja, akár vele marad, biztos akart lenni abban, hogy olyannak látja, amilyen. Így nekiszegezte a kérdést.

- Az első találkozásunktól gyűlöltél, igaz? – belenézett a megrökönyödött arcba. – Ami engem illet, én az antikváriumban szerettem beléd. Az első percben mindössze annyit vettem észre, milyen kísértetiesen hasonlítasz az anyámra. Másodszor pedig, amikor a garasoskodó pulyka nem akarta kiadni a béredet, emlékszel?

- Hát, te… te emlékszel?

Mischa elhúzta a száját. – Csodáltalak a bátorságodért. Akkor ébredtem rá, hogy nemcsak szép vagy, de kemény és karakán is.

- Inkább mesélj az édesanyádról.

- Kínos neked ez a téma? – somolygott Mischa. – Kár, mert órákig boncolgathatnánk. Féltékenyen néztem a Royal Court-beli lakosztályból, amikor Erwin Cowannel a parkba szaladtatok ebédelni. Áldottam a szerencsémet, hogy miután a Notting Hillről eltűntél, hihetetlen módon rád találtam a szállodában. Ott voltál karnyújtásnyira, holott messzebb nem is lehettél volna. Te meg gyűlöltél engem, noha semmit nem követtem el ellened.

- Félreismertelek, sajnálom.

- Most már nem érdekes, csak egyszer el akartam mondani.

Lathea kíváncsian nézett rá. – Valójában miféle könyv volt az, amit annyira kerestél? Tényleg olyan sokat számított?

- Akkor még igen. Azzal, hogy 1917-ben elszöktünk Oroszországból, apám ingatlanjai és földjei állami tulajdonba kerültek. Ezt korábban is tudtuk, azt azonban nem, hogy a szovjet állam milyen törvényi intézkedéseket tett a kisajátítás érdekében. Esetleg egyes földekkel megajándékozott besúgókat, ilyesmi.

- Gyanakodtál valakire? Aki azon az áron, hogy elárulta, megkaphatta apád vagyonát?

Mischa beletúrt a hajába. – Egek, lemegy a nap, mire elmesélem az egészet.

- Van időnk.

- Jól van. Tehát valóban ez volt a lényege, bár a gyanúm nem igazolódott be. Tudod, mit? Inkább kezdem az elején – dörzsölte össze Mischa tettre készen a két tenyerét. – Imádtam az anyámat, erre felteszem, időközben már rájöttél. Így soha nem nyugodtam bele, miért kellett ott hagynunk. Az eszemmel ugyan rég sejtettem, hogy a testvéreimmel együtt meghalt, a remény azonban makacsul kitartott. Apámat lesújtotta a gyász. Még két éven át be-beszökött Pétervárra, hátha valami a nyomukra vezeti, de semmit nem talált. Később Párizsba költöztünk, hogy új életet kezdjünk, ám én továbbra sem adtam fel, hogy esetleg a nyomukra bukkanjak. A forradalom után számtalan orosz emigrált Franciaországba, főleg Párizsba…

- Ez a kulturális és nyelvi kapcsolatok miatt volt így? Olvastam róla, hogy a cári Oroszországban az előkelő emberek gyakran még az anyanyelvüket sem szívesen használták.

- Korábban igen, de ebben a században ez komoly mértékben már nem volt jellemző. A francia sokaknak tényleg többet jelentett, Párizs számos orosznak az első hazája volt, ahol elköltötték a vagyont, amit otthon a parasztjaikból sajtoltak ki. Európai mércével páratlan gazdagságban úsztak, mivel a legteljesebb mértékben kifosztották a birtokaikat, ám egyetlen rubelt se forgattak vissza fejlesztésekre. A parasztok nem ritkán éhen pusztultak, annyira nem maradt semmijük. Így természetesnek tűnt, hogy a földönfutók mind Franciaországba meneküljenek. Otthon érezték magukat és az értelmesebbje a vagyonát már jóval a forradalom előtt is ott tartotta.

- Szomorú.

Mischa megvonta a vállát, nem tudva, a megjegyzés pontosan mire utal, ezért inkább folytatta a magáét. – Párizsban létrehoztak egy nemzetközi Vöröskereszt irodát, melyen keresztül a megmenekült oroszok kísérletet tehettek eltűnt rokonok felkutatására. Persze ez sokszor csak elméletben működött, mivel a bolsevikok légmentesen lezárták a határokat és még a hivatalos szervezetek sem kaphattak semmiféle értesülést a túloldalról. Azt már tapasztalatból mondom, hogy aki után meg külföldről érdeklődtek, gyorsan megütötte a bokáját. Ennek ellenére én is kerestettem anyámat meg a testvéreimet, teljesen eredménytelenül. 1931 szeptemberéig. Az egész nagyon váratlanul történt – Mischa ideges kézzel hátrafésülte előrehulló fürtjeit. – Amíg Péterváron Fetyával kadétnövendékek voltunk, társaságban is sokat forgolódtunk, az ilyesmi gyakorlatilag kötelező volt. Lőni, vívni ugyanúgy megtanultunk, mint táncolni és udvarolni. Az akadémia nem gyilkosokat állított elő, hanem hagyományos értelemben vett úriembereket. Akkoriban teljesen lenyűgözött anyám egyik unokahúga. Amolyan tinédzserkori fellángolás volt, ennek megfelelően ártatlan, ám annál romantikusabb. Zoljka hat évvel idősebb nálam és elképesztően szép lány, darázsderékkal, veleszületett szépségtapasszal meg ibolyakék szemekkel. Amikor 31-ben írt, alig akartam hinni a szememnek. Tizennégy év telt el az utolsó bál óta, ahol valcert táncoltunk, és apámmal gyakran merengtünk azon, milyen sorsra juthatott. A levélben Zoljka azt írta, anyám meg a testvéreim

Moszkvában nyomorognak, és hívott, hogy menjek oda értük. Mindvégig erre a hívó szóra vártam, úgyhogy nem haboztam. Apámnak egy szót sem szóltam, mivel lélekben már eltemette őket, inkább a jó hírrel akartam hazatérni. Fetyának meg olyan dührohamot okoztam a bejelentéssel, el se búcsúzott tőlem. Azt mondta, idióta vagyok… és igaza lett.

- Nem találtad meg őket?

Mischa fanyarul mosolygott. – Természetesen nem. Alighanem 17-ben meghaltak. Zoljka mindenesetre egy névtelen kapcsolatnak elkért tőlem egy kisebbfajta vagyont. Iszonyú szegénységet láttam, jóllehet ő brüsszeli csipkében feszített meg a legdrágább selyemben. Idővel aztán gyanút fogtam, mire ő bedobta a legősibb női trükköt és másnap hajnalban a rendőrség pucéran rángatott ki az ágyából. Amiért megbíztam benne, négy évet húztam le Szibériában.

Az asszony elképedt arca önmagáért beszélt, mialatt csak egyetlen szó jött ki a torkán. – Szibéria?

- Szibéria. Olvastál róla?

- Semmi jót.

- Elhiszem. Szibéria évszázadok óta olyan fenyegetés, ami ha valóra válik, maga a vég. A cárok is oda száműzték a nemkívánatos személyeket, hiszen onnan még megszökni sem érdemes. Mindentől távol van, alig léteznek települések, az éghajlat elképesztően szélsőséges. Én is sokat hallottam róla, de most már elmondhatom, hogy annál is rosszabb. Mintha élve eltemetnének, Thea. Élsz, de senki nem tud rólad. A világ végén, ahol nyáron elevenen megfőhetsz, télen a fagyhalál kerülget. Közben végkimerülésig dolgoztatnak és tömik az agyadat azzal a bolsevik szarral. Közös célokról, meg eszmékről, egyenlőségről, közös gazdagságról… a pokolba is! Én csak közös szegénységet láttam! Meg egyébként is, eszemben sincs vadidegenekkel osztozkodni azon, ami az enyém!

Lathea letaglózva ült. – De hát miért árult el?

- Pénzért. Zoljka egy magas rangú fickó szeretője, majd a felesége lett, és a paradicsomi egyenlőségből koldusszegényen nem tudtak kitörni.

- Ezért odadobott téged!

- Pontosan. Talán még meg is dicsérték, amiért kémet fogott. Egy nagy halat, aki álnéven surrant be az országba és bomlasztani akarta az igaz rendet. Ugyan!

- Ez felfoghatatlan. Onnan származik a vágás az arcodon?

Mischa ösztönösen a sebhez kapta a kezét. – Ennek külön története van. A táborparancsnok okosabbnak találta megjelölni a politikai foglyokat, akik a hétköznapi gyilkosoknál vagy idióta köztörvényeseknél veszélyesebbek, hiszen tanultabbak. Mindenesetre jól látható kis szuvenír, nem?

- És a sebhelyek a hátadon?

- Mindenkit kényszermunkára vezényeltek, és aki nem csipkedte magát a terv teljesítése érdekében, alaposan helybenhagyták, vagy ha sokat okoskodott, kapott egy golyót a fejébe. Elég szimpla házirend, gyorsan megjegyzi az ember.

A maró gúnyra Lathea nem reagált. – És négy év után csak úgy elengedtek?

- Ó, nem, dehogy! Kémkedésért és államellenes izgatásért harminc évet kaptam, ma femme, ami garantáltan annyi idő, hogy senki nem éri meg a végét. Tehát vedd úgy, hogy halálra ítéltek.

- Hogy jutottál ki onnan élve?

- Fetya megszöktetett.

- Tessék?

- Utánam jött Szibériába. Ne kérdezd, hogyan, de megtalált és egy éjszaka kihozott a táborból. Öt hónapon át, árkon-bokron, legtöbbször étlen-szomjan kóboroltunk. Olykor két hétig egyetlen falut se láttunk, csak gyalogoltunk, mint a megszállottak, mégis mintha egyetlen lépést sem haladtunk volna előre. Azután valahogy elértük a Kaszpi-tengert és annak mentén elvergődtünk az iráni határig. Irtózatosan megviselten és kiéhezve, jobb nem is gondolni rá – Mischa hálásan fogadta Lathea meleg szorítását a karján. Jólesett a megértő gesztus egy ilyen nehéz vallomás után, amit egyáltalán nem önszántából tett. – Iránból utaztunk haza Párizsba, ahol azzal a hírrel vártak, hogy az apám időközben meghalt. Anélkül, hogy évek óta hallott volna az egyetlen fiáról.

Lathea némán kuporgott mellette.

- Oroszországtól más ember lettem, Thea – folytatta Mischa kisvártatva. – Érzéketlen, közönyös, cinikus. Gyűlöltem a világot, magamat, és persze a nőket. Zoljka árulását soha nem tudtam megemészteni, bár messze nemcsak az érzelmeimről volt szó. Maradéktalanul elment a kedvem a kalandoktól, vagy a társasági élettől. Meg voltam győződve róla, hogy senkire sincs szükségem, kiváltképp nőkre. Valamit azonban tudnod kell, hogy megérts. Sok minden megváltozott, amikor megismertelek. De annyira mégsem, hogy azért vigyelek el egy bálba, hogy leitassalak és elcsábítsalak. Mindössze látni szerettelek volna abban a gyönyörű ruhában, nem pedig olcsó revánsot venni valakin.

- Hiszen azt mondtad…

- Istenem, chérie, néha milyen naiv vagy. Egyetlen apa se tudna senkit a nyakamba varrni, ha én nem akarom. Egyszerűen csak ideje volt bebizonyítanom neked, hogy többet érsz a jól csengő nevű, társaságbéli hölgyek javánál, ám te észre se vetted, mekkora sikert arattál. A férfiakat elkápráztattad, a nők meg gyűlöltek a negédes mosolyuk mögött. Nem úgy terveztem, hogy a hálószobában fejezzük be az estét, de, akárcsak téged, engem is rabul ejtett a varázs, megszédültem. Soha hasonló élményem nem volt… senkivel. Ezért döntöttem úgy, ha törik, ha szakad, feleségül veszlek. Sajnos mielőtt előállhattam volna a lényeggel, megvádoltál, hogy olcsó nőcskének nézlek, és megint magázni kezdtél, amitől elvesztettem a fejemet. Tudtam, hogy boldog voltál velem, csak aztán az az átkozott vita… mintha egy vödör jeges vizet zúdítottál volna a képembe.

Latheát akár megdöbbentette a vallomásával, akár nem, nem látszott rajta. – Más szóval az én hibám.

- Nem, az enyém, ma belle – tiltakozott gyorsan. – Először tisztességes lánykéréssel kellett volna próbálkoznom és a csábítást későbbre hagyni. Csak az volt a helyzet – óvatosan kereste a megfelelő szavakat. –, hogy Zoljka után egyetlen nővel se akadt dolgom, ami addig nem is hiányzott különösebben. Engem legalább annyira meglepett, magányosan is milyen elégedett voltam az életemmel, de mivel rettegtem a saját érzéseimtől, valahogy már senki nem hiányzott mellőlem. Aztán ott voltak azok a képmutató estélyek, brrr – undorodva összerázkódott. – Egyfelől gyanakodtak rám, esetleg valami komoly kifogásom van a nők ellen, hiszen soha egyet se láttak az oldalamon, másfelől ennek dacára akár két tucat lányt is hozzámadtak volna. Csakhogy a gondolattól is

viszolyogtam.

Lathea őszinte mosolya ajándék volt a nyomasztó monológ közepén. – Ó, mit veszítettek!

- Hmm, egy professzor egyszer azt mondta nekem, általában egy férfihoz egy asszony illik. Na, persze nem flörtökről beszélek, hanem van egy, egyetlen egy, aki testi-lelki párja lehet. A bál éjszakája óta tudom, hogy én megtaláltam a páromat.

- Nagyon magabiztos vagy.

- Nehogy azt hidd. Éppen csak nem tudom elfogadni, hogy miután annyi szenvedésen mentem keresztül, még a tetejébe azt is elveszítsem, aki egyedül számít nekem. Nem adom meg magam ilyen könnyen.

A harcos kiállás akármennyire is hízelgett Latheának, fásultan tápászkodott fel a homokból. – Szerethetjük egymást, Mischa, de egy grófhoz akkor sem illenek nincstelen lányok Stepney-ből.

Ahogy Mischa is felállt, komolyan nézett vissza rá. – Thea, a világ megváltozik ettől az öldöklestől. Hat év gyári méretű gyilkolást követően csakis a lényeges dolgok számítanak. Egyébként abban a világban, amiről te beszélsz, Zoljka hercegkisasszonyból luxuskurtizán vált és, grófi cím ide vagy oda, négy évig ütlegeltek és aláztak meg Szibériában. Úgyhogy ne hivatkozz a múltra, mert könnyen cserbenhagyhat. Egyetlen dolog számít: akarsz-e velem élni, vagy se? Ha Párizs nem tetszik neked, visszajöhetünk Angliába, akár Cornwallba is. Engem egyetlen pillanatig sem érdekel, szeretem ezt az országot. Kérlek, gondolkodj rajta, jó?

- Gondolkodjak? Hiszen a feleséged vagyok.

Mischa szomorúan mosolygott. – Nem akarok szolgalelkű asszonyt a háznál. Kizárólag akkor gyere velem, ha a szíved diktálja.

- A szívem? Már túl sokszor csapott be.

- Ugyan! Jó embereket szerettél és nem az ő hibájuk, amiért most nem lehetnek veled. Egyébként nem is kell töprengened a dolgon. Döntsd el most.

Lathea hitetlenkedve nevetett fel. – Most? Miért ilyen sürgős?

- Ha most nem tartod jó ötletnek, később se fogod. Tehát?

- Jól van.

- Ez mit jelent?

A keresztbe font karok felett kihívó mosoly villant. – Ígértél nekem egy párizsi sétát a Bal Parton, emlékszel még?

A derűs hahota Mischa egész arcát megváltoztatta. Szeme megtelt élettel, a frissen növesztett körszakáll rejtekéből elővillantak hófehér fogai. – Hogyne emlékeznék! A Diadalív lábánál ültél és ki se fogytál a kérdésekből, én meg azon törtem a fejem, megtalálnának-e, ha dezertálok? Mi a válaszod?

- Veled tartok, hogy számon kérjem az ígéretedet, gróf úr.

Mischa megkönnyebbült nevetése szétáradt az alkonyatban. Megragadta Lathea derekát és

boldogan körbepördült vele a homokban, mígnem az a vállát átkarolva együtt kacagott vele. Szája Latheáét kereste, és mire talpra állította, szívét átjárta a remény. – Egy figyelmeztetéssel tartozom, ma chére. Ha a jövődet nélkülem képzeled el, Párizsban elveszítheted a háborút.

- Mit jelentsen ez… Kolja?

- Kolja? – Mischa szívből jövően nevetett. Hóna alatt a vázlatfüzetével, másik karjával átölelve Latheát a kert felé bandukolt. – Pontosan azt jelenti, amit mondok. Meg foglak hódítani. Párizs a szerelem városa és bizony te sem térhetsz ki az útjából.

- Ez egészen biztos?

- Hiába gúnyolódsz. Ott én leszek hazai terepen, és mivel szerelemben és háborúban mindent szabad, élni fogok a rendelkezésemre álló összes varázslattal. Készülj fel rá!

Lathea fülében visszacsengtek Mischa szavai, ámbár továbbra sem sikerült feldolgoznia a hallottakat. Lázadó módon a szívével rég tudta, hogy szereti. Nem is lehetett másként, ha arra a nyolc hónapra gondolt, amit együtt töltöttek a Parisianben. Kiváltképp a szikláról való lezuhanása után ő volt a legrendíthetetlenebb támasza. Nem egyszerűen ápolta, hanem a gondoskodásával szép lassan visszahozta az életbe. Követelődzések, vagy panaszáradatok nélkül állt mellette, minden megnyilvánulásával arra emlékeztette, hogy bizton lehet rá számítani. Ami még furcsábban hangzott, barátok lettek, és ez a meghitt kötelék nemcsak újdonságként szolgált az ő életében, hanem napról-napra egyre fontosabbá is vált. Az eszével mégsem tudta elfogadni, hogy valaki, akit Michel Kupolyevnek hívnak, éppen őt szereti. A vallomás ellenére sem. Ráadásul az irányában megnyilvánuló vonzalom régebbi keletű, mint valaha is sejtette volna.

Bárcsak emlékezne rá, mikor adott alkalmat, hogy Mischa beleszeressen. Ismeretségük kezdetét folytonos összeütközések tarkították, miközben cseppet sem előnyös oldaláról mutatkozott be. Meg aztán hol volt ő abban a szerény szobalány uniformisban a csillogó estélyi ruhákban pompázó hölgyektől, akikkel a férfi a bálokon táncolt? Hiába is gyötörte magát, nem tudott saját kérdéseire választ lelni, jóllehet hízelgett neki Mischa gyengéd ragaszkodása. Visszatekintve tudta csak igazán felmérni, mi mindet megtett érte, márpedig mi egyéb bizonyíthatná az érzéseit ékesebben? És ami a legkülönösebb, ma már cseppet sem riasztotta a kilátás, hogy a jövőjét Mischa köré álmodja meg. Noha messze nem volt ugyanaz a lángoló, szinte ártatlanul tiszta és erős szerelem, amit Tivy iránt táplált, mégis sokat jelentett, biztonságot adott. Tivy halála óta ő is megváltozott, ahogyan születendő gyermekének az elvesztése is nyomot hagyott rajta. Igaz, ha le is kellett mondania az illúzióiról, Mischától rögvest újakat kapott, melyek már nem egy álmodozó lány vágyai voltak, hanem az érett asszonyé, aki betöltötte a harminchármat.

Ahogy a tavaszi délutánban a tengerparton kagylók után kutatott, Mischát pillantotta meg. A dűnék közül bukkant elő. Rövidnadrágban, lobogó ingben. Összekócolt haját a szél az arcába kergette. – Hello, mon amour.

Már messziről látta rajta, hogy kirobbanóan jó kedve van, de amikor közelebb ért, a mosolya még ragyogóbbnak látszott. – Valami jó hír?

- Hát, még milyen! A Rajna teljes bal partja a szövetségesek kezére került. És ez, szerintem, annyit tesz, hogy nyárra a németek lehúzhatják a rolót.

Ez önmagában felemelő újság volt, Lathea mégis összevont szemöldökkel leste a folytatást. – Pusztán ennyitől lennél ennyire boldog?

- Átlátsz rajtam.

- Át bizony. Tehát?

Mischa meglepetésszerűen felkapta és az ölébe ültetve a homokba ereszkedett vele. – Jean-Michel telefonált.

- Ne titkolózz már! Mi történt?

- Nem fogod elhinni. Megnősül – Latheának a torkára forrt a szó, mire Mischa élvezettel hahotázni kezdett. – Látod, megmondtam!

- Ezt komolyan mondod?

- A lehető legkomolyabban. A mennyasszony az elhunyt felesége távoli rokona. Brigitte-nek hívják és Jean-Michel a feje búbjáig belehabarodott. A telefonban alig bírt magával, nem is hallottam még ilyennek.